

Egy különleges ember emlékére, akit Lovas Istvánnak hívtak

Nagy újságíró volt. A szó mindkét értelmében. 190 centi, csupa izom, jó kedélyű és választott hivatásában kőkemény. Nekem meg jó barátom. 72 éves korában váratlanul bekövetkezett halála mindenkit, aki kedvelte őt, mélyen megrázott. Temetése amolyan néma tüntetés volt a megalkuvás nélküli újságírás mellett. Nagyon sokan vannak, akik azóta sem hiszik el, hogy természetes halállal ment el. Őrült világunkban nem csodálkozhatunk azon, hogy így gondolkodnak az emberek, nem ez lenne az első eset, amikor valaki, aki fontos, s aki beelát a jelenségek mélyébe, és szóvá is meri tenni, nem természetes halállal távozik az élők sorából. Összeesküvés-elmélet, mondják erre a folyton okoskodók, akik nem veszik észre, vagy nem akarják észrevenni, ami nekem régi bizonyosságom, hogy összeesküvés-elmélet nincs, csak megvalósul.

Elment tehát sokunk példaképe, aki kétségtelesen két végén égette azt a bizonyos gyertyát. Kalandos élete volt, részletekkel ezúttal csak azért nem szolgálok, mert bárki utánanézhethet az internet segítségével, mi minden történt vele hétköznapi életében és újságíróként.

Pár hónappal a halála után szomorúan ültünk Soltész Péter (neki is barátja volt István) matematikus barátommal egy vendéglőben, s azt tárgyalgattuk, az nem lehet, hogy ne őrizzük meg emlékét valamilyen formában az utókornak. Újságírói díj alapításában gondolkodtunk előszörban, a kitüntetést természetesen Lovas-díjnak neveznénk el, majd elkezdtük összeszedni azokat az embereket, akik közel álltak eltávozott barátunkhoz. A névsor lassan összeállt, sőt, örömkre az is megtörtént, hogy Lóránt Károly, az ismert közgazdász és újságíró (eredetileg villamosmérnök) felajánlotta, hogy a következő öt évben saját zsebből fedezi a Lovas-díj egyébként szerény, százezer forintot jelentő összegét.

Végül Gaudi-Nagy Tamás, az ismert jogász, ügyvéd barátunk elkészítette az egyesületi formában működő Lovas István Társaság alapszabályát. Ezzel megalakultunk, és a társaságot már be is jegyezte a bíróság. Elsődleges célunk Lovas szellemi örökségét ápolni, gondozni, és bemutatni, milyen szakmai és erkölcsi mércét képviselt ő. Szeretnénk előmozdítani a nemzet sorskérdéseivel, politikai életével kapcsolatos, nemzeti értékeket védő, tisztességes sajtómunka nagyobb megbecsülését is, valamint az ezt a szellemet képviselő alkotók együttműködését és érdekeinek védelmét. Célunk az is, hogy a határon túli magyar nemzeti közösségek megmaradását segítsük. Nem kis célok ezek, tudom, nem lesz könnyű mindezzel megbirkózni. De hát azt is tudjuk valamennyien, amire a csodálatos magyar irodalom képviselői különböző formákban már sokszor felhívták figyelmünket: „Ne fogjon senki könnyelműen / A húrok pengetéséhez! / Nagy munkát vállal az magára, / Ki most kezébe lantot vesz.”

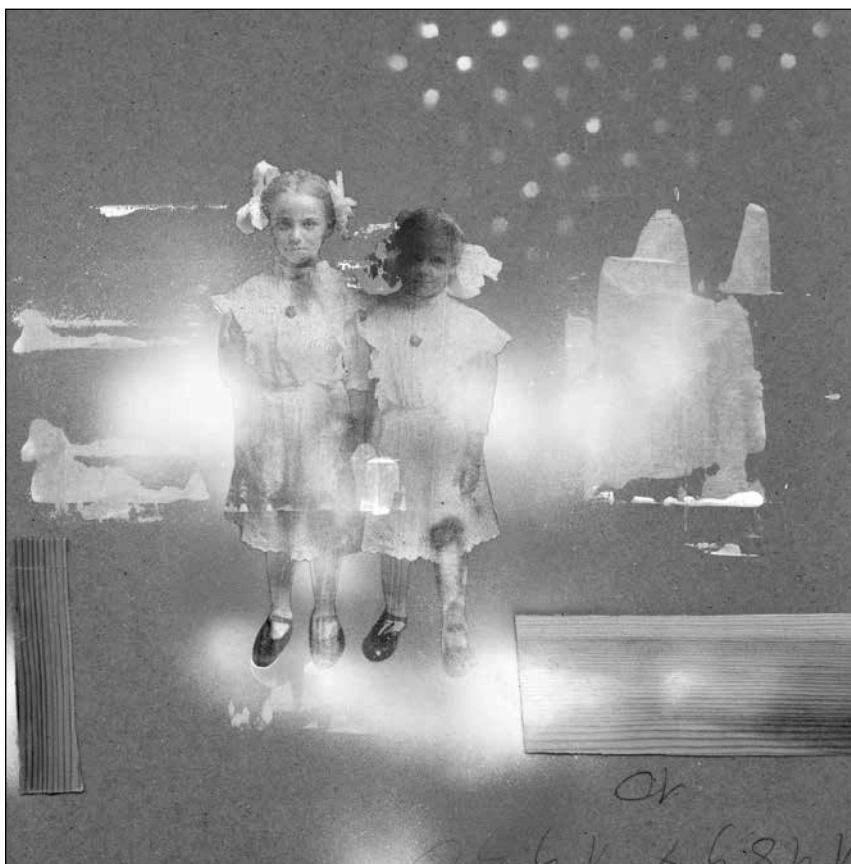
Fontos még elmondanom, hogy egyesületünk tagja lehet mindenki, aki magát a magyar nemzethez tartozónak tartja, feddhetetlen előéletű, és céljainkat elfogadja.

S most, remélem, nem veszik zokon, ha ebben a csodálatos folyóiratban visszaélek Gubás Ágota bizalmával, aki arra kért, írjak az egyesületről, és személyesen is elbúcsúzom Lovas Istvántól, s megpróbálom elmondani, mit is gondolok a halálról.

Nos, a hitem azt mondatja velem, hogy aki bevégezte földi pályafutását, annak már másutt van dolga, nem ebben a világban. Az itt élőknek mondom tehát: sokszor és sokat gondolkodtam azon, hogy vajon egy olyan embernek, mint én, aki hisz az örök életben, miért kell megszenvednie egy-egy szeretett lény halálát. És arra

jutottam, hogy ez a föld, ahol élünk, a tapasztalások színtere. Mint ahogy Jézus Krisztusnak, az Ő egyszülött fiának meg kellett tapasztalnia, milyen emberbőrbe bújva elviselni mindazt, amit a földi életben el kell: megalázást, szenvedést, fájdalmat, úgy nekünk, küzdő és kiszolgáltatott embereknek is meg kell tapasztalnunk mindent, ami fizikai létünkhöz kapcsolódik. Például, hogy milyen az, amikor elvesztünk fizikai mivoltában valakit, akit szerettünk. Ez esetben pedig azt mondhatjuk, akit majdnem egy ország szeretett. Aki már a másvilágról nem hívható vissza. De mert az élet örök – s ezt az energiamegmaradás törvénye, tehát a fizika is bizonyítja, továbbá az élet nem véletlen, hanem nagyon is az isteni terv által megszabott –, hát higgyünk abban, hogy Istennek velünk terve van, s hogy a halál nem elválaszt, legfeljebb csak pihenni enged, és az élet – remélhetően magasabb szinten – folytatódik a halál után. Ha valaki ebben hisz, az ke-

gyelem, s az életét könnyíti meg. S ha arra is rájön, hogy a szeretet is éppúgy örök, s jön velünk, mint az élet, a létezés, akkor azt mondja, bármennyire is fáj fizikailag, lelkileg mindaz, ami történt, hogy nem látom, nem tapinthatom, nem hallhatom, azaz bármennyire is fáj az eltávazása annak, akit szeretünk, mégis, egyszer eljön az idő – mert semmi sem történik értelem nélkül –, amikor rájön az ember arra, hogy ami egyszer egymáshoz tartozott, nem választható el soha. És ha erre rájön, máris magasabb osztályba lépett. Aki eltávazott innen, annak már más dolga van. Mi – egyelőre földhöz ragadtan – maradtunk itt, nyilván azért, mert van még kötelességünk, dolgunk e földön. De bármennyire is tudatában vagyunk ennek, azért egy szeretett ember, egy szeretett lény elvesztése összeszorítja a szívünket. Ez a földi élet nagy büntetése. Istentől kérjünk erőt a fájdalmak elviseléséhez mindig, amikor egy-egy szerettünk eltávazik.

Találkozás